

Kúria végzése

Az ügy száma: Bfv.III.908/2017/22.

A határozat szintje: felülvizsgálat

A tanács tagjai: Dr. Márki Zoltán, a tanács elnöke
Dr. Somogyi Gábor, előadó bíró
Dr. Székely Ákos, bíró

Az eljárás helye: Budapest

Az eljárás formája: tanácsülés

Az ülés napja: 2017. november 23.

Az ügy tárgya: rablás büntette és más bűncselekmények

Terhelt(ek): I. rendű

Első fok: Siklói Járásbíróság, 2.B.182/2014/55., ítélet, tárgyalás, 2016. április 28.

Másodfok: Pécsi Törvényszék, 2.Bf.232/2016/12., ítélet, nyilvános ülés,
2017. március 9.

Az indítvány előterjesztője: I. rendű terhelt védője

Az indítvány iránya: a terhelt javára

Rendelkező rész

A Kúria a rablás büntette és más bűncselekmények miatt I. rendű terhelt és társai ellen folyamatban volt büntetőügyben az I. rendű terhelt védője által előterjesztett felülvizsgálati indítványt elbírálva a Siklói Járásbíróság 2.B.182/2014/55. számú, valamint a Pécsi Törvényszék 2.Bf.232/2016/12. számú ítéletét az I. rendű terhelt tekintetében hatályában fenntartja.

A Kúria végzése ellen fellebbezésnek vagy felülvizsgálatnak nincs helye, s ebben az ügyben az indítvány előterjesztője, valamint azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

Indokolás

I.

- [1] A Siklói Járásbíróság a 2016. április 28-án kelt 2.B.182/2014/55. számú ítéletével az I. rendű terheltet rablás büntette [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont] és testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) és (3) bekezdés] miatt halmazati büntetésül 4 évi szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte, valamint vele szemben 7.000 forint összegre vagyonelkobzást rendelt el azzal, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön, és abból a terhelt legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követően bocsátható feltételes szabadságra. Ugyanakkor az I. rendű terheltet az ellene garázdaság büntette [Btk. 339. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pont] miatt emelt vád alól felmentette.
- [2] Az I. rendű terhelt tekintetében a terhelt és védőjének fellebbezése alapján eljárva a Pécsi Törvényszék a 2017. március 9-én kihirdetett 2.Bf.232/2016/12. számú ítéletével a terhelt szabadságvesztésének tartamát 3 évre enyhítette, és a felmentő rendelkezést mellőzte; egyebekben azonban az elsőfokú ítéletet e terhelt tekintetében helybenhagyta.

- [3] A jogerős ítéletben megállapított tényállásnak az I. rendű terheltet érintő, és az indítvánnyal támadott részének lényege szerint a sértett 2013. augusztus 3-án az esti órákban a szórakozóhelyen egy munkatársával sört és whiskeyt fogyasztott, majd az ATM-automatából a saját bankkártyájával 5.000 forint készpénzt vett fel. Ezt követően az akkor tartott dinnyefesztivál területére mentek, ahol előbb a sértett munkatársa hívta meg a sértettet egy üdítőre és egy whiskeyre, majd augusztus 4-én 00 óra 15 perc körüli időben a vendéglőbe mentek, ahol a sértett állt be a sorba italvásárlás céljából, míg munkatársa a hosszabb sor miatt kint várakozott.
- [4] A sértettnél ekkor 7.000 forint készpénz volt, amiből a nem sokkal korábban felvett 5.000 forintot oldalzsebes rövidnadrágjának bal felső nyitott nadrágzsebében helyezte el, míg egy 2.000 forintos bankjegyet a bal kezében tartott úgy, hogy a bankjegy egy része a kezéből kilátszott. A pulthoz állt, és rendelni akart, amikor az I. rendű terhelt hozzálépett, és a kezében tartott pénzre utalva felszólította, hogy adja vissza a pénzét, mert azt az előbb ejtette le a földre. A sértett közölte az I. rendű terhelttel, hogy az nem az ő pénze, mert az előbb vette ki a zsebéből. Az I. rendű terhelt ismét felszólította a sértettet a pénz visszaadására, aki ez elől újfent elzárkózott. Ezt követően az I. rendű terhelt a pult előtt, a fal felé kezdte el lökdösni a sértettet, majd indulatosan kiabálva megfenyegette azzal, hogy ha nem adja vissza a pénzét, szét fogja ütni. A sértett ismét elmondta, hogy a 2.000 forintot a nadrágja zsebéből vette elő, az az övé.
- [5] Ekkor az I. rendű terhelt egy alkalommal, jobb kézzel, ököllel a sértett bal arcfelét megütötte, majd az ütés következtében hátralépő sértett bal kezéből a 2.000 forintos bankjegyet egy gyors mozdulattal kivette. Nyomban ezt követően ököllel még egy alkalommal megütötte a sértettet a bal arcfelén is, majd nekinyomta őt a falnak, és jobb kezével belenyúlt a sértett térdnadrágjának bal felső nyitott zsebébe, és onnan elvette a sértett 5.000 forintos bankjegyét. A sértett nadrágjának többi zsebében azonban nem kutatott.
- [6] Azt az eljárás során nem lehetett megállapítani, hogy az I. rendű terhelt leejtett-e a földre egy 2.000 forintos címletet, illetve annak eltűnését észlelte-e. A sértett a vendéglő padlójáról nem vett fel pénzt, talált pénzt nem vett magához. Az I. rendű terhelt által megszerzett 7.000 forint a sértett pénze volt.
- [7] A fentieket követően az I. rendű terhelt két kézzel kilökdöste a sértettet a vendéglő elé, ahol ököllel ismét megütötte a sértett arcát, amelytől a sértett szája felrepedt. Az ütés hatására a sértett háttal a kocsma bejáratú ajtaja előtti korlátnak esett és onnan a földre csúszott. A sértett az I. rendű terhelt bántalmazásainak következtében a bal járomívtáj zúzódását és a járomív törését szenvedte el. A bal arcfél zúzódása 8 napon belül gyógyult, a járomív-törés 8 napon túl gyógyuló sérülés, mely ténylegesen 6-8 hét alatt gyógyult.

II.

- [8] A jogerős ítélet ellen az I. rendű terhelt védője a Be. 416. § (1) bekezdés b) pontjára alapítva terjesztett elő felülvizsgálati indítványt, melyben a terhelt vagyon elleni cselekményének önbíráskodás büntetéként való minősítését, és büntetésének enyhítését kérte.
- [9] Indokául kifejtette, hogy amennyiben a terhelt cselekményének minősítése törvénysértő, úgy a felülvizsgálatban akkor is helye van a büntetés enyhítésének, ha a jogerős ítéletben kiszabott büntetés a helyes minősítéshez alapulvételeivel is kiszabható lenne. Mivel az önbíráskodás büntetési tétele - és következésképp annak középértéke is - lényegesen alacsonyabb a rablásénál, így a kiszabott 3 évi szabadságvesztés a helyes minősítés mellett eltúlzottan súlyos.
- [10] Az önbíráskodás és a rablás elkövetési magatartása a tárgyi oldalt illetően azonos lehet; az elhatárolás alapját az adja, hogy az elkövető az elvett dolgot okkal hihette-e a sajátjának. Jelen ügyben - az indítvány szerint - kizárólag olyan bizonyítékok merültek fel, melyek azt támasztják alá, hogy a sértett az I. rendű terhelt zsebéből kiesett pénzt vette magához, és azzal kívánt fizetni.
- [11] Ennek kapcsán az indítvány utalt rá, hogy az ügyészség a nyomozás adatai alapján eleve

önbíráskodás büntette miatt emelt vádat. A vádtól eltérés lehetőségét az elsőfokú bíróság még a tárgyalás előkészítésének szakában - bizonyítás nélkül - állapította meg. A bíróság bizonytalan volt a két címlet nem egy időben való elvételének jogi értékelését illetően. E körben már az I. rendű terhelt tárgyalási vallomásának jegyzőkönyvezése is pontatlan, mert az azt tartalmazza, miszerint az I. rendű terhelt a „kétezését” látta a sértett kezében, aki megijedt, amikor meglátta őt, és ezért eltette az „ötezését”. Ha a bíróság eltérően ítélte meg a két bankjegy elvételét, úgy ezt az ellenmondást fel kellett volna oldania.

- [12] Az ítélet indokolása tartalmazza, miszerint a terhelt „legalább a pénzösszeg nagyobb részének idegen voltáról tudomással bírt”, másutt pedig azt is, hogy „nem zárható ki, hogy az I. rendű terhelt a 2.000 forint vonatkozásában jogosnak vélt vagyoni igényének” kívánt érvényt szerezni. Ilyen körülmények között teljességgel valószínűtlen, hogy a terhelt, aki a pénz kisebb részének visszaszerzését nem kizárta jogosnak vélhette, annak az általa kiejtett másik bankjeggyel pontosan azonos összegű másik felét rablás útján szerzi meg. Az önbíráskodást erősíti a jogerős ítéleti tényállásban rögzített azon megállapítás is, hogy a terhelt a sértett többi zsebében nem kutatott, valamint a sértett azon vallomása, miszerint az I. rendű terhelt többször is az „add vissza a pénzemet” felkiáltással követelte az 5.000 forintos bankjegy átadását.
- [13] Az indítvány szerint a sértett vallomása egyébként is ellentmondásos. Így - többek között - korábban 10.000 forint felvételét állította az automatából, és ezen állításától csak az objektív adatok felszínre kerülése után állt el. Mivel a pénzfelvétel még az italozás előtt történt, a téves emlékezetet nem indokolhatta a sértett itassága; ezért feltételezhető, hogy a sértett a valósánál nagyobb összegű pénzfelvétel állításával a terhelt által elejtett pénz magához vételét kívánta legalizálni. Iratellenes az az ítéleti megállapítás is, miszerint a sértett vallomását nagyszámú, döntően érdektelen tanú támasztotta alá; az, hogy a kocsma ittas vendégei közül senki sem látott az I. rendű terhelt zsebéből pénzt kiesni, nem erősíti a sértett vallomását, hanem legfeljebb nem erősíti az I. rendű terhelt egyébként is következetes állítását.
- [14] Az indítvány utalt rá, hogy a másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság kirívóan megszorító módon értelmezte az „in dubio pro reo” elvét. Valójában azonban az elsőfokú bíróság nem így járt el, sőt, az említett elv következetes alkalmazása esetén, a 2.000 forint tekintetében felmerült kétségekre tekintettel, azon összeg kapcsán sem lehetett volna a terhelt súlyosabb felelősségét vélelmezni.
- [15] Az önbíráskodás büntettekénti minősítés mellett pedig - a terhelt teljes büntetlen előéletére, és a cselekménynek a másodfokú bíróság által is megállapított, nem kirívó tárgyi súlyára tekintettel - a fiatal felnőttkorú I. rendű terhelttel szemben a büntetés nevelő jellegére kell a hangsúlyt helyezni, ami a végrehajtásának felfüggesztésére is alapot ad.
- [16] A Legfőbb Ügyészség a BF.920/2017/1. számú átiratában a felülvizsgálati indítványt törvényben kizártnak tartotta, és annak elutasítására tett indítványt.
- [17] Álláspontja szerint a jogerős ítéletben megállapított tényállás azt rögzíti, miszerint nem volt megállapítható, hogy az I. rendű terhelt egy 2.000 forintos bankjegyet leejtett a földre, illetve annak eltűnését észlelte, a sértett pedig a vendéglő padlójáról pénzt nem vett fel, talált pénzt nem vett magához, az I. rendű terhelt által megszerzett pénz a sértett pénze volt. A másodfokú bíróság az indokolás körében rá is mutatott arra, miszerint az I. rendű terhelt oly módon kívánt anyagi előnyhöz jutni, hogy olyan ürügyet keresett a sértettől történő pénzelvételhez, amelybe a jelenlévő népes vendégsereg feltehetően nem avatkozik be. Az indítvány ettől eltérő kiindulópont alapján vitatja a bűncselekmény minősítését.
- [18] Az ügyészi indítványra a védő írásban tett észrevételt. Ebben kifejtette, hogy nem a jogerős ítélet ténymegállapításait, hanem a megalapozott tényekből levont jogi következtetéseket támadja. A téves jogkövetkeztetés anyagi jogi hiba, s ekként felülvizsgálat alapja lehet. Az elsőfokú bíróság fejtegetései egy részében maga sem zárta ki a jogosnak vélt vagyoni igény érvényesítését, és ezt nem lehet az „in dubio pro reo” elvének „kirívóan megszorító értelmezésének” tekinteni. Az egyes

tények megállapítása kapcsán felmerülő kétségekhez nem köthetők az ártatlanság vélelmének „különböző szintjei”, és ez irányadó akkor is, ha a kétség a cselekmény minősítését érinti.

III.

- [19] A Kúria a felülvizsgálati indítványt a Be. 424. § (1) bekezdés első fordulata szerint tanácsulésen bírálta el.
- [20] A felülvizsgálati indítvány nem alapos.
- [21] A felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, a jogerős ítélettel szembeni jogi - és nem pedig ténybeli - kifogás lehetőségét biztosítja. E jogorvoslati mód kizárólag a Be. 416. § (1) bekezdés a)-g) pontjában megjelölt anyagi és eljárásjogi okokból vehető igénybe, a felülvizsgálati okok törvényi köre nem bővíthető.
- [22] A bíróság jogerős ügydöntő határozata ellen a Be. 416. § (1) bekezdés b) pont első fordulata alapján valóban felülvizsgálatnak van helye, ha a bíróság jogerős ítéletében a bűncselekmény törvénysértő minősítése miatt törvénysértő büntetést szabott ki. Osztotta a Kúria a védőnek az indítványban kifejtett azon álláspontját is, miszerint a felülvizsgálati eljárásban megállapított törvénysértő minősítés esetén a büntetés abban az esetben is lehet törvénysértő, ha az a törvényes minősítésnek megfelelő büntetési tétel keretei között került kiszabásra (BH 2011.97.). A Be. 416. § (1) bekezdés b) pontja esetében ugyanis a Be. nem tartalmaz a büntetőeljárásról szóló, 2003. június 30. napjáig hatályos 1973. évi I. törvény 284. § (2) bekezdése szerinti szabályt, ami kizárta a felülvizsgálatot, ha a büntetést a törvényes minősítésnek megfelelő büntetési tétel keretei között szabták ki.
- [23] Ez pedig lényeges különbség. Azt jelenti ugyanis, hogy a téves minősítést kifogásoló, és egyben a kiszabott büntetést is sérelmező felülvizsgálati indítvány esetében a felülvizsgálat nem kizárt pusztán azért, mert a kiszabott büntetés a helyes minősítés szerint is az arra vonatkozó törvényes büntetési tételkeretek közé esik.
- [24] Következésképp, ha a minősítés valóban törvénysértő, akkor mindig vizsgálni kell, hogy a kiszabott büntetés - a helyes minősítéshez képest - törvényes-e. Ez - éppen a korábbi törvényi rendelkezés elhagyása folytán - azt jelenti, hogy a Kúriának az új minősítéshez képest vizsgálnia kell az adott büntetés kiszabásának valamennyi törvényi feltételét; nem elegendő tehát önmagában arra szorítkozni, hogy a téves minősítés alapján kiszabott büntetés a helyes minősítéshez tartozó törvényi kereten belüli-e. A Be. szerinti szabályozás értelme éppen az, hogy a törvénysértő minősítés esetében akkor is szükséges a kiszabott büntetés vizsgálata, ha az a helyes minősítésnek megfelelő büntetési tétel keretén belüli, és a vizsgálat eredményétől függ, hogy a kiszabott büntetés is törvénysértővé vált-e.
- [25] A Be. hivatkozott szabályozása alapján azonban továbbra is irányadó, hogy a büntetés felülvizsgálatára eleve csak akkor kerülhet sor, ha az indítványban a felülvizsgálatot lehetővé tevő törvénysértésre - azaz jelen esetben a téves minősítésre - vonatkozó hivatkozás alapos. Ellenkező esetben - tehát amennyiben a minősítés törvényes, anyagi jogszabálysértés nem történt, vagy történt ugyan, de a jogerős ítéletben kiszabott büntetés annak kiküszöbölése mellett sem sértene bírói mérlegelést nem tűrő szabályt - a büntetés önálló felülvizsgálatára már nincs lehetőség (BH 2016.264.II., BH 2012.239., EBH 2011.2387.II., BH 2005.337.III.).
- [26] A kifejtetteken túl a felülvizsgálati eljárásban további lényeges szabály, hogy annak során a jogerős határozatban megállapított tényállás az irányadó, ami a felülvizsgálati indítvánnyal nem támadható [Be. 423. § (1) bekezdés]; a felülvizsgálati eljárásban bizonyításnak sincs helye [Be. 388. § (2) bekezdés, Be. 419. § (1) bekezdés]. A Legfőbb Ügyészség átiratában éppen az előbbi szabály megsértése miatt tartotta a védő felülvizsgálati indítványát törvényben kizártnak.
- [27] Kétségtelen, hogy a védő indítványában megjelölt olyan tényeket, amelyek a tényállásban nem, vagy eltérően szerepelnek; hivatkozott téves jegyzőkönyvezésre, iratok között elfekvő bizonyítéknak a megállapított tényállásba fel nem vett tartalmára, valamint a bizonyítékok alapján -

álláspontja szerint - levonható, de a bíróság által le nem vont ténybeli következtetésekre is.

- [28] Az indítvány azonban nem arra irányult, hogy a Kúria változtassa meg a jogerős ítélet ténymegállapításait, és állapítsa meg, hogy az elvételt megelőzően az I. rendű terhelt elejtett akár 2.000, akár 7.000 forintot, és főként nem célozta azt, hogy a Kúria azt állapítsa meg, miszerint a sértettől elvett pénz az I. rendű terhelt tulajdona volt. Ezért azon hivatkozása, miszerint az I. rendű terhelt a jogerős ítéletben felrótt magatartásával, és az abban rögzített tudati tények alapulvétele mellett - az indítvánnyal nem támadott testi sértés büntetén túl - nem a két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett, a Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző rablás büntetét, hanem az egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő, a korábbi Btk. 368. § (1) bekezdésébe ütköző önbíráskodás büntetét követte el, megfelel a Be. 416. § (1) bekezdés b) pont első fordulata szerinti felülvizsgálati oknak. Annak alapos volta esetében ugyanis az irányadó büntetési tétel nem két évtől tizenegy évet el nem érő, hanem egy évtől hét év hat hónapig terjedő szabadságvesztés lenne; ekként valóban vizsgálat tárgyát képezné, hogy a jogerős ítéletben kiszabott büntetés e keretek között is törvényes-e.
- [29] Ezért az indítványban foglalt jogkérdés - az ügyészi állásponttól eltérően - felülvizsgálat tárgya lehet, azt azonban a konkrét ügyre vonatkozóan az indítványnak az irányadó tényállástól részben eltérő ténybeli hivatkozásait figyelmen kívül hagyva, a Be. 423. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően, a jogerős ítéletben megállapított tényállás alapulvételével kell elbírálni {BH 2017.284. indokolás [31] bekezdés}.
- [30] A Kúria a Be. 416. § (1) bekezdés b) pont első fordulata alapján megvizsgálta, hogy az I. rendű terhelt erőszakos vagyron elleni bűncselekményének rablás büntettekénti minősítése törvényes-e.
- [31] Ennek kapcsán a Kúria elsőként arra mutat rá, hogy az önbíráskodás és a rablás elkövetési magatartása ugyanaz. Az önbíráskodást azt követi el, aki abból a célból, hogy jogos vagy jogosnak vélt vagyoni igénynek érvényt szerezzen, mást erőszakkal vagy fenyegetéssel arra kényszerít, hogy valamit tegyen, ne tegyen vagy eltűrjön, míg a rablásnak az I. rendű terhelt terhére megállapított alakzatát az, aki idegen dolgot jogtalan eltulajdonítás végett úgy vesz el másától, hogy evégből valaki ellen erőszakot, illetve az élet vagy a testi épség elleni közvetlen fenyegetést alkalmaz.
- [32] Jelen esetben nem vitás, hogy az I. rendű terhelt előbb testi épség elleni közvetlen fenyegetéssel, majd erőszakkal pénzt vett el (pénz elvételének tűrésére kényszerítette) a sértettet. Következésképp a cselekmény minősítése szempontjából az elhatárolás alapja kizárólag az, hogy az I. rendű terhelt célzata az erőszakos pénzelvétel során jogos vagy jogosnak vélt vagyoni igényének érvényesítésére, avagy idegen dolog jogtalan elsajátítására terjedt-e ki (vö. BH 1999.293., BH 1995.80., BH 1993.718.).
- [33] E körben a Be. 423. § (1) bekezdése alapján irányadó tényállás az alábbi releváns ténymegállapításokat tartalmazza:
- az I. rendű terhelt arra hivatkozva kérte a sértett kezében lévő 2.000 forintost, hogy az az övé, azt előbb ejtette a földre,
 - ugyanakkor rögzítette, miszerint nem lehetett megállapítani, hogy az I. rendű terhelt valóban elejtett-e 2.000 forintot,
 - tényként állapította meg viszont azt, hogy a sértett nem vett fel pénzt a padlóról, és
 - az I. rendű terhelt által elvett 7.000 forint a sértett tulajdona volt.
- [34] Következésképp az irányadó tényállásból egyértelműen kitűnik, hogy az I. rendű terhelt igénye tényszerűen nem volt jogos. Ezen túlmenően azonban a tényállásból hiányoznak az olyan tartalmú következtetés ténybeli alapjai is, amelyből az következne, hogy az I. rendű terhelt a 7.000 forint elvételét jogosnak vélte volna.
- [35] Ekként 7000 forintnak az I. rendű terhelt általi leejtése - az irányadó tényállás szerint - fel sem merült, csupán 2.000 forintnak az I. rendű terhelt általi földre ejtése kapcsán tartalmaz a tényállás - annak meg nem állapítható voltára vonatkozó - megállapítást. Olyan jogi következtetés levonására, miszerint az I. rendű terhelt a 7.000 forint elvételét a sértettől jogosnak vélte, akkor lenne alap, ha a

bíróság azt állapította volna meg, hogy az I. rendű terhelt ejtett le, a sértett pedig vett fel - azonos összegű - pénzt a padlóról. Ezzel szemben a bíróság jogerős ítéletében - a korábban írtak szerint - az elsőként írt tényt nem állapította meg, a másodiknak pedig az ellenkezőjét állapította meg.

- [36] Következésképp az I. rendű terhelt erőszak, illetve testi épség elleni közvetlen fenyegetés alkalmazásával számára idegen dolgot vett el a sértettől úgy, hogy a tudata nem jogosnak vélt igény érvényesítésére, hanem jogtalan eltulajdonításra terjedt ki. Cselekményének rablás büntetéként való minősítése ezért törvényes.
- [37] A minősítés törvényes voltára tekintettel - a korábban írtak szerint - a büntetés felülvizsgálatára már nem is kerülhetett sor.
- [38] Megjegyzi a Kúria, hogy az I. rendű terhelt erőszakos vagyon elleni cselekményének rablás büntetéként való minősítést az sem érintette volna, ha az elvett összeg egy része tekintetében a bíróság jogerős ítéletében annak jogos vagy jogosnak vélt voltát állapította volna meg. Ilyen esetben az egy magatartással elvett összeg jogi jellegét egységesen kell megítélni, és mivel 2.000 forint ellenében 7.000 forint egyidejű elvétele akkor is jogtalan, ha annak van részben jogos vagy jogosnak vélt része, ezért a cselekmény - szemben a másodfokú bíróság ítélete 5. oldalának első bekezdésében kifejtettekkel - ebben az esetben is egységesen rablás büntetéként minősült volna; azaz a büntetés felülvizsgálatának lehetősége akkor sem nyílt volna meg. Másképpen szólva, kétségtelen, hogy a felbújtó nem felel a tettes minőségi túllépéséért (azaz a más bűncselekményt megvalósító tettesi magatartásért), azonban nyilvánvaló, hogy egyazon személy magatartása esetében, ilyen különbségtételnek helye nincs. Tehát akár volt, akár nem volt korábbi tudattartalom 2.000 forint mértékéig jogos vagy jogosnak vélt igényre, a 7.000 forint elvétele kétségtelen jogtalan volt, s mint ilyen ezen szándék alapján rablás valósult meg.
- [39] Megjegyzi továbbá a Kúria azt is, hogy az I. rendű terhelt édesanyja az eljárás során a felülvizsgálati indítványra vonatkozó több beadványt is benyújtott, melyek 2017. június 15., 2017. június 19., 2017. július 3., 2017. augusztus 10., 2017. augusztus 28., 2017. november 13. és 2017. november 15. napján érkeztek a Kúriára. A Be. 417. § (1) bekezdésére tekintettel a nagykorú terhelt hozzátartozója felülvizsgálati indítvány előterjesztésére, és ekként észrevételek, indítványok tételére sem jogosult. Ezért e beadványok nem képezték a felülvizsgálati eljárás tárgyát, amint erről a Kúria időközben a terhelt édesanyját és védőjét is tájékoztatta.
- [40] Ekként a Kúria - miután nem észlelt olyan, a felülvizsgálati indítványban nem szereplő eljárási szabálysértést sem, amelynek vizsgálatára a Be. 423. § (5) bekezdésében írtaknak megfelelően köteles - a felülvizsgálati indítványnak nem adott helyt, és a megtámadott határozatokat az I. rendű terhelt tekintetében a Be. 426. §-a alapján hatályában fenntartotta.

IV.

- [41] A Kúria határozata elleni fellebbezést a Be. 3. § (4) bekezdése, a felülvizsgálatot pedig a 416. § (4) bekezdés b) pontja zárja ki.
- [42] A Be. 418. § (3) bekezdése szerint minden jogosult csak egy ízben nyújthat be felülvizsgálati indítványt, kivéve, ha az újabb felülvizsgálati indítvány benyújtása a 416. § (1) bekezdés e) vagy g) pontján alapul. A Be. 421. § (3) bekezdése pedig úgy rendelkezik, hogy az ugyanazon jogosult által, illetőleg a korábbival azonos tartalommal ismételten előterjesztett indítvány elutasítására vonatkozó határozat hozatalát a Kúria mellőzheti.

Budapest, 2017. november 23.

Dr. Márki Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Somogyi Gábor s.k. előadó bíró, Dr. Székely Ákos s.k.

bíró

Kiadmány hitelél:

bíróági ügyintéző